

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2013 č.j. MPSV-UM/18028/12/9S-MSK, sp. zn. SZ/1656/2012/9SMK, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.11.2012 č.j. MPSV-UP/1388082/12/AIS-ZDP, **o příspěvku na mobilitu,**

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 26.2.2013 č.j. MPSV-UM/18028/12/9S-MSK, sp. zn. SZ/1656/2012/9SMK žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.11.2012 č.j. MPSV-UP/1388082/12/AIS-ZDP, kterým nebyl žalobci přiznán příspěvek na mobilitu s odůvodněním, že na základě posouzení zdravotního stavu posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek-Místek je schopen zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, čímž nejsou splněny zákonné podmínky pro poskytnutí příspěvku podle ust. § 6 zákona č. 329/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že se dne 22.6.2012 dostavil na Úřad práce ve Frýdku-Místku, aby si požádal o nový průkaz ZTP, neboť ke dni 7.8.2012 končila jeho platnost. Bylo mu sděleno, že si musí podat žádost o příspěvek na mobilitu, protože získání průkazu ZTP je na tuto žádost vázáno. Žalobce žádost o příspěvek na mobilitu podával již v lednu 2012 a příspěvek mu byl přiznán, ovšem byl mu odejmut až s ukončením platnosti průkazu ZTP. Měl za to, že mu jak příspěvek na mobilitu, tak i průkaz ZTP bude přiznán. Protože k žádnému zlepšení jeho zdravotního stavu nedošlo, nemůže pochopit, proč mu příspěvek na mobilitu byl v lednu 2012 přiznán a v srpnu 2012 zase odejmut a následně nepřiznán. V žalobě dále uvedl, že průkaz ZTP vlastnil od svých 15-ti let, celkem tedy 29 let a má za to, že u něj došlo spíše ke zhoršení zdravotního stavu než k jeho zlepšení. Má vysokou amputaci pravé nohy, chodí o dvou berlích, nosí korzet na stáhnutí páteře, protože má po zlomenině 4 obratle. Doprava v současné době je pro něj velmi obtížná, neboť parkovací průkaz je vázán na vlastnictví průkazu ZTP. Je nucen se dopravovat pravidelně k lékařům a sám toho za těchto podmínek není schopen. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a špatného zdravotního posouzení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že ji považuje za nedůvodnou, a proto navrhuje její zamítnutí. Žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z posudku posudkové komise MPSV ČR a konstatoval, že tento posudek byl vypracován na základě doložených lékařských nálezů se závěrem, že žalobce utrpěl v roce 1983 při pádu ze stromu úraz, kdy následovala vysoká amputace pravé dolní končetiny, je v péči neurologické ambulance pro bolesti PLS páteře, avšak nelze potvrdit těžkou ztrátu mobility. Posudková komise hodnotila jeho zdravotní stav shodně s lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku-Místku. Žalovaný odkázal na zákon č. 329/2011 Sb. o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně některých předpisů, který v ust. § 38 odst. 8 stanovil, že podmínka neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace stanovená v ust. § 6 odst. 1 pro přiznání příspěvku na mobilitu se považuje za splněnou, pokud byly osobě rozhodnutím obecního úřadu obce s rozšířenou působností přiznány mimořádné výhody druhého nebo třetího stupně podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce měl v době podání žádosti v lednu 2012 přiznány mimořádné výhody druhého stupně, a splňoval proto podmínku pro přiznání příspěvku na mobilitu, aniž byl zkoumán jeho zdravotní stav. Příspěvek na mobilitu mu byl přiznán do 31.7.2012, neboť dle ust. § 6 odst. 2 citovaného zákona musí být podmínky nároku na příspěvek na mobilitu splněny po celý kalendářní měsíc. Platnost průkazu mimořádných výhod byla žalobci stanovena do 7.8.2012 a pro měsíc srpen 2012 podmínka nároku na příspěvek na mobilitu u něj splněna nebyla. Pokud v měsíci lednu 2012 příspěvek na mobilitu žalobci přiznán byl a v měsíci červnu 2012 nikoliv, není tato skutečnost odvozena od zdravotního stavu žalobce, ale důsledkem platné právní úpravy.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného 26.2.2013 č.j. MPSV-UM/18028/12/9S-MSK, sp.zn. SZ/1656/2012/9SMK, z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, správního spisu Úřadu práce ČR – krajská pobočka

v Ostravě, jakož i z obsahu žalobcem předložených lékařských zpráv a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadené rozhodnutí přezkoumal krajský soud v mezích žalobních bodů k datu vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, dále jen s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně, jakož i ze správního spisu žalovaného, vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce uplatnil žádost o příspěvek na mobilitu dne 21.6.2012. Dne 8.8.2012 provedl Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě u žalobce sociální šetření. Ze záznamu o tomto sociálním šetření vyplývá, že žalobce je komunikativní, orientovaný v čase, v místě i osobou. V 15-ti letech spadl ze stromu, následkem toho mu byla amputována pravá noha nad kolenem. K chůzi používá protézu a jednu francouzskou hůl. Je schopen ujít vzdálenost delší než 200 metrů, dlouhé túry však neujde. Kromě francouzských holí používá korzet kvůli bolestem páteře, vstává z postele po zapření o nábytek nebo čelo postele, je schopen stát na místě s pomocí opěry nebo holí. Schodům se vyhýbá, jinak je zvládá s pomocí přidržení se zábradlí a jednou francouzskou holí. Dopravuje se jenom autem. Stravu mu připravuje manželka, je schopen si nachystat snídani i večeři, obléká a obouvá se sám. Zvládá ranní i celkovou hygienu a sám si nachystá léky. Žalobce pobírá invalidní důchod pro invaliditu III. stupně, je ženatý, má jednoho syna. Rád sleduje televizi, bydlí společně s manželkou a synem v obecním bytě a na nákupy jezdí s manželkou. Dne 5.9.2012 posoudil zdravotní stav žalobce pro účely příspěvku na mobilitu posudkový lékař OSSZ ve Frýdku-Místku se závěrem, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený stavem po vysoké amputaci pravé dolní končetiny, stav po fraktuře obratle L4 s iritací S1 při stenóze PK L4/5 a protruzi disku L4/5. Posudkový lékař učinil závěr, že v případě žalobce nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. ve vztahu k ust. k § 9 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění. Nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Na základě tohoto posudku vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 7.11.2012, kterým příspěvek na mobilitu žalobci nepřiznal. Správní spis obsahuje dále odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Správní spis žalovaného obsahuje kromě jiného posudek PK MPSV ČR ze dne 6.2.2013. Z tohoto posudku krajský soud zjistil, že při jeho vypracování vycházela posudková komise z posudkového spisu žalobce vedeného u OSSZ Frýdek-Místek, zdravotní dokumentace žalobce od praktické lékařky MUDr. M. K. a ze sociálního šetření provedeného krajskou pobočkou Úřadu práce ČR dne 8.8.2012. V diagnostickém souhrnu onemocnění žalobce posudková komise uvedla recidivující dekompenzovaný lumboischiadický syndrom (intermitentní iritace S1, stenóza páteřního kanálu L4/5, protruze disku L4/5, v anamnéze i fraktura L4, retrolistéza, degenerativní změny) a stav po posttraumatické vysoké amputaci pravé dolní končetiny v roce 1983. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobce nelze

stvrdit těžkou ztrátu mobility, která se z posudkového hlediska hodnotí s oporou a event. odpočinkem do vzdálenosti 200 metrů. Žalobce je celkově orientován osobou, místem a časem. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je stav po zlomenině obratle L4 s residuálním vertebrogenním algickým syndromem při uvedených degenerativních změnách a dále stav po vysoké amputaci pravé dolní končetiny. Nejde však o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Posudková komise učinila rovněž závěr, že u žalobce nejde o osobu, která není ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace uvedené v ust. § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. Zdravotní stav žalobce není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Podle ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace se pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Podle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotního prostředku nelze zvládat životní potřebu v přijatelném standartu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standartu.

Podle přílohy č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., se vymezuje posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby takto:

a) Mobilita:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

b) Orientace:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného 26.2.2013 měl žalovaný posudkem posudkové komise MPSV ČR najisto postaveno, že v případě žalobce nejde o osobu, která není ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace uvedené v ust. § 9 odst. 1, písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. a že zdravotní stav žalobce není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise MPSV ČR je úplný a dostatečně přesvědčivý. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce na základě úplné dostupné zdravotní dokumentace žalobce a na základě poznatků obsažených v záznamu o provedeném sociálním šetření správním orgánem I. stupně dne 8.8.2012. Posudek posudkové komise podala posudek ve složení z posudkového lékaře i dalšího odborného lékaře – neurologa a svým posudkovým závěrem se pak zcela ztotožnila s posudkem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek-Místek ze dne 5.9.2012. Není proto možno přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného, jakožto odvolacího orgánu bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu či špatného posouzení zdravotního stavu žalobce. Nedůvodnou je i žalobní námitka žalobce, že zatímco žádost o příspěvek na mobilitu podal již v lednu a příspěvek mu byl přiznán, v srpnu 2012 mu tento příspěvek byl odejmut a to přesto, že se jeho zdravotní stav nezměnil. K této námitce se žalovaný podrobně vyjádřil, jak bylo již shora uvedeno a z jeho vyjádření vyplývá, že nepřiznání příspěvku na mobilitu žalobci v červnu 2012 není důsledek změny v jeho zdravotním stavu, nýbrž změny v platné právní úpravě v důsledku zákona č. 329/2011 Sb.

Soud vzhledem k výše uvedenému a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému toto právo nepřísluší ze zákona (ust. § 60 odst. 1,2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 3.listopadu 2014

JUDr. Petr Indráček
samosoudce